

FOAIA DIECEZANĂ

Organul eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

APARE DUMINECA

Prețul abonamentului:		Manuscrisele nu se înapoiază și se adresează redacțiunii „Foaia Diecezană”; iar banii pentru abonamente și inserațiuni se trimit administrațiunii „TIPOGRAFIA și LIBRĂRIA DIECEZANĂ” în Caransebeș.	Prețul inserțiunilor:	
Pe un an	240 Lei		Pentru publicațiuni oficiale, concurse, edicte etc. publicate de 3 ori, dacă conțin până la 150 de cuvinte 120 Lei, până la 200 de cuvinte 180 Lei, de aci în sus 200 Lei.	
Pe jumătate de an	120 „			
Pe un pătrar de an	60 „			
Un număr	5 Lei.			
Pentru străinătate pe un an	300 Lei.			

Sărbătoarea luminii.

...pe cei necărturari înțelepciune i-a învățat, pe pescari grăitori de Dumnezeu i-a arătat.

Miracolul învierii Domnului l-au savurat toți cei unsprezece apostoli; și El a petrecut cu ei încă patruzeci de zile, însoțindu-i pe unii în calea lor, cu alții ospătându-se în comun, și așa până în ziua Înălțării Sale, i-a întărit în credința Adevărului.

Totuș — biată inimă omenească — spaima lor era și acum mare; duhul temerei s'a furișat adânc în ei și nici acum, la cincizeci de zile dela Înviere, apostolii Domnului nu erau deplin reculeși. Dar teama ne dă și un exemplu laudabil, căci zice Scriptura: „Și dacă s'a împlinit ziua Praznicului a cincizeci de zile, erau toți Apostolii împreună, adunați la un loc”. (Fapte II, 1)

Iată că e bine ca omul să fie temător; mai bine temător, decât temerar, mândru și plin de sine! Temerea strânge pe om de om, solidarizează și adună la un loc, ca odinioară pe Apostolii văduviți de Domnul!

„Și s'a făcut fără de veste din cer sunet ca de suflare de vifor ce vine repede, și a umplut toată casa unde ședeau. Și li s'au arătat lor limbi împărțite ca de foc, și a șezut pe fiecare din ei. Și s'au umplut toți de Duhul Sfânt, și au început a grăi într'alte limbi, precum le da lor Duhul a grăi” (Fapte, 2—4).

*

Iisus cel înălțat la ceriu, n'a lăsat cu totul văduvită ceata Apostolilor Săi. Le promisese doar în ajun pe Mângăetorul, Duhul Sfânt, carele dela Tatăl porcede, și promisiunea lui avea se realizează astăzi. Cea dintâi rază a cerului se coborî astăzi, în această zi sfântă numită și Ziua Luminii! Capetele cele arse de soare și bătute de vânt ale modeștilor pescari se încununează

acum cu puterea nebiruită a darului Duhului Sfânt; picioarele lor bătătorind urmele Domnului primesc aripi de înger acum și limbile de foc se prefac în toiag spărgător al stâncoaselor inimi omenești, pierdute în necredință și rătăcire. Cu adevărat astăzi se săvârșește minunata făgăduință a Sfintei Treimi, trimiterea Duhului Sfânt... care „pe cei necărturari înțelepciune i-a învățat, pe pescari grăitori de Dumnezeu i-a arătat” așa cum zice cântarea acestei Dumineci pururea sfinte!

Însuflețire și curaj deosebit a turnat El în inimile șovăelnice; așa cum focul arde orice îi vine în apropiere, Duhul Sfânt a aprins modestele candelă sufletești, în ziua memorabilă a cincizecimii. Și s'au văzut atunci galileenii grăind unul către altul înțelepciune; și Partii și midienii, Elamitenii și toate neamurile din Asia minoră, împreună cu „nemernicii romani”, toți grăind măririle lui Dumnezeu. Nu era aceasta minunea frumoasă a lui Dumnezeu, care pe necărturari i-a făcut făcut înțelepți... descoperind puterea Sa în fața miilor de suflete adunate în cetatea lui Iehova?! Galileenii cei subțiri la învățătură vorbind de înțelepciune; Partii vorbind în limba veche a strămoșilor lor, iar romanii „cei nemernici” înțelegându-se împreună; ce erau aceste fenomene, dacă nu minune dumnezeiască, a Celui Inviat din morți, Incepătura mântuirii noastre!?

El, Dumnezeu cel pururea cu noi, vine curând spre întărirea apostolilor săi, în ipostasa Duhului Sfânt.

Trimiterea lor solemnă în lume o inaugurează în ziua limbilor de foc. Atunci da tate spirituală și graiu ca, de foc în pragul răspândirii lor spre cele patru vânturi ale lumii; iar siguranța isbânzei lor o pecetluiește încă în această zi, când — pe urma cuvântului magic

al lui Petru — trei mii de suflete prînesc bo-
tezul lui Christos!

*

Sclavi ai scepticismului, astăzi numai Duhul
Sfânt, cu puterea darurilor sale bogate, ne mai
poate lămuri taina de acum o mie și nouă sute
de ani. Credința curată singură poate oglindi
mirajul minunilor de odinioară. Iar credința cine
o mai are astăzi!?

Duhul Sfânt s'a pogorît din ceriu și a făcut
odată din neînvățați înțelepți, iar din vânătorii
peștilor, vânători de oameni. Ca și atunci, acum
încă se pogoară, dar numai în sufletul îmbăiat
în credință. Iar credința înaintea tuturor celorlal-
te este cel mai puternic dar al lui Dumnezeu.

Să-L rugăm a o pogori astăzi și asupra
noastră!

„Studiați cu ardoare, dar nu ocoliți biserica!...”

De: **Iacob Crețiu.**

»...*Studiați cu ardoare, dar nu ocoliți biserica,
fiindcă biserica ne înalță cu adevărat!...*«, a spus
studenților în medicină, la începutul acestui an
școlar ilustrul chirurg *Dr. Ernest Juvara*, fost
profesor la Facultatea de medicină din Bucu-
rești, mort acum câteva săptămâni prin electro-
cutare.

...»*Nu uitați, că nenorocirile de azi, sunt o
pedeapsă că ne-am îndepărtat de Christos!...*«

...Astfel a grăit — la începutul unui nou
an de muncă, — ucenicilor săi, marele savant
prof. Dr. Ernest Juvara, a cărui moarte prema-
tură a lăsat unanime regrete, pentru că prin
moartea lui, a plecat dintre noi nu numai
omul consacrat științei pure, ci și un *creștin
convins*, un creștin cum puțini — deși atâția
purtăm un asemenea nume, — putem găsi în
aceste vremi de condamnabile preocupări.

...În convorbirile noastre cotidiene, câți
dintre noi n'au avut ocaziunea să dea peste
„savanții”, dar de duzină, postăți pe la răspântii
de drumuri?

Și, cu atâta convingere îți vorbesc, uneori,
acești declasați, acești desorientați, preținși deș-
tepți, încât de multe ori nu ști ce să faci,
să-i compătimesti sau să-i condamni?! Ba, câte

odată, merg cu părerile lor exaltate, așa de departe,
încât, mâhnit, mai mult chiar, scârbit, cu su-
fletul plin de revoltă, — oameni fiind cu toții
și deci supuși slăbiciunilor inerente lutului —
îți vine să te pretezi la fapte regretabile.

...Plutim pe o mare în plină furtună,
speranțele de mai bine, se pierd, cu trecerea
fiecărei zile, iar *„savanții de duzină”, apologeții
anarhismului*, se înmulțesc, și cei cu răspundere,
sunt confundați cu rezolvirea unor probleme cu
totul de altă natură, decât cele cari ar trebui
să-i preocupe zi și noapte.

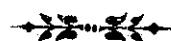
La orizonturi a început să se resimtă un
vânt macabru, prevestitor de catastrofale prăbu-
șiri ale actualei organizării sociale, iar la cele
duhovnicești așa puțini să gândesc.

Biserica — de care vorbea regretatul savant
dispărut prof. Juvara, îndemnând pe cei cari
veniseră dornici de a-i savura cunoștințele lui,
să *nu o ocolească*, pe zi ce trece este tot mai
puțin cercetată, *ocolită* de foarte mulți.

Să mai putem continua, mult timp, drumul
pe care am apucat, fără a ne prăbuși, nu ve-
dem posibil.

Oare, n'ar fi timpul să ne examinăm con-
știința, minuțios, fiecare, și până nu e prea târziu,
să încercăm a ne transforma complectamente
felul de a gândi, convingerile, faptele, cari
numai creștine nu sunt, interpretarea sensului
acestei vieți efemere, prin care trecem mai
repede decât am vrea, apropiindu-ne deodată
cu apusul soarelui din fiecare zi, de mormântul
rece, care pecetiuște pentru totdeauna soarta
noastră?!

...Cetind deunăzi cele spuse de marele savant
român, și convinși că cuprind un indiscutabil adevăr
și că ne facem o datorie de conștiință prin
aceea, că ne străduim să-l facem cunoscut în
cât mai mari cercuri posibile, apelând la voi,
slujitori ai altarului străbun, singura nădejde
de regenerare a sufletului uman, Vă rugăm, cu
toată căldura unui suflet dornic de mai bine,
avertizați pe toți, și nu numai odată, ci în
fiecare zi, ca să nu uite nici un moment, **„că
nenorocirile de azi, sunt o pedeapsă, că
ne-am îndepărtat de Christos!”**

Bapțiștii și propaganda lor.

de Pr. D. Blidariu.

În urma războiului mondial, care a fost cauza atâtor rele, în sufletul poporului nostru românesc, până atunci pașnic, a fost aruncată sămânța cea plină de otravă a agenților străini, cari, pentru a distruge cu desăvârșire tot ce e românesc, prin fel de fel de mijloace, de cari s'au folosit în intensa lor propagandă, au reușit — spre regretul nostru — ca această sămânță otrăvitoare, să prindă rădăcini adânci în sufletul poporului nostru, roditoare de sămânță bună spre folosul celor ce au semănat-o dar în dauna bisericii noastre.

Că sămânța sectară a prins rădăcini între credincioșii noștri, este ușor de înțeles.

Plecând dela principiul protestant: că „*oricine poate explica sfânta Scriptură*“, s'a dat naștere la o mulțime de secte, cari în urma deselor lor desbinări s'au înmulțit; ceace și azi se vede la sectarii din țara noastră. Calăuziți de acest principiu, au transpus ideia de *libertate, egalitate și frățietate* pe teren religios, ca adevărată libertate în ce privește dogmele, egalitate prin a desființa taina preoției și frățietate pe lângă că se numesc între dâșii *frați și surori*, dar și în ajutorul în daruri bănești, cari sunt obligatorii.

Cert este, că sectarii se adresează numai oamenilor din treapta de jos, cărora, pentru a-i convinge mai ușor, le „simplifică“ învățăturile creștine, spre a putea fi înțelese de aceștia, căci sistemele de credință ale Bisericii noastre fiind mai complicate, sunt și mai greu de înțeles, pentru un om simplu.

Pe lângă acestea, poporul nostru dela sate nu este pe o treaptă de cultură mai înaltă, durere, în multe sate găsim foarte mulți neștiutori de carte, dar mai sunt și acele sume fabuloase de cari dispun în propaganda lor, precum și răspândirea broșurilor lor cu caracter religios răspândite de către agenții lor bine plățiți, cari cutreeră satele ne stingheriți de nimeni.

Dintre toate sectele, cea mai periculoasă bisericii noastre este *secta pocăiților bapțiști*. Despre apucăturile unora din conducătorii lor, am dat publicității anul trecut în multe din numerile organului nostru eparhial, cari nu au fost altele decât constatările unuia care a trăit în mijlocul lor timp de 5 ani, văzând că aceia cari peste noapte transformați în apostoli, nu trăiesc în conformitate cu ce este scris în sfânta Scriptură, i-a părăsit.

După ce prin puține cuvinte, mai sus am arătat cauzele răspândirii sectelor, voesc, ca de

data aceasta, să dau publicității, ce am constatat despre bapțiști, în decurs numai de un scurt timp, de numai câteva luni, ca un preot începător.

În parohia dată mie spre păstorire, ca de altfel în multe comune, bapțiștii sunt mulți la număr. Spre bucuria mea, am găsit înființată „*Oastea Domnului*“ de antecesorul meu, care e bine venită ca o armă de apărare contra bapțiștilor și care este cercetată de numeroși credincioși, a cărei conducere am luat-o imediat la venirea mea în parohie.

La sărbătorile Crăciunului în timpul cântării „*Imnosului*“, în prima zi, crâșnicul îmi spune: „*Părinte, a venit la biserică un bapțist*“, iar după masă a venit de m'a cercetat să-și mărturisească păsul. Multe am vorbit, între altele, îmi spunea, că numai un pas îl mai despărțea până a cădea în cursă și să primească al doilea botez în apa Pogăniciului. Întrebându-l de ce i-a părăsit, îmi răspunde, că scopurile lor mârșave l-au determinat a nu le mai deschide ușa, iar ceace l-a scandalizat mai mult, a fost faptul, că înainte de a se primi botezul, se face așa numita *cercetare*, spre a se convinge botezătorul sau predicatorul, care este vrednic a primi botezul, fiind supus *cercetării* acesteia i-s'au pus următoarele întrebări: *Cunoști ce-i dărnicia? Cunoști ce-i milostenia? Cunoști ce-i misiunea?* Celce răspunde *da*, urmează că e vrednic a fi botezat, întinzându-și ambii mâinile ca și cum s'ar fi încheiat o oarecare târguială. La auzul acestora, le-a zis adio pentru totdeauna.

Dar mi-s'a dat ocazia să văd altceva: când sunt cercetați de vre-un predicator, care timp de cel puțin o săptămână este oaspele lor și pentru ca glasul lui să fie auzit de cât mai mulți, pornesc cu mic, cu mare, pela casele oamenilor, chiar din casă în casă spunându-le: „*veniți de seară la noi, că avem un profesor (de meserie cojocar) să auziți ce n'ați mai auzit*“.

Îmi spunea un parohian al meu, că a fost invitat să se ducă la „*Cuvântul Domnului*“ când a fost susnumitul „profesor“, dar l-a refuzat, iar adevăratul pocăit, ca să nu-i scape din mână, îi zice: „*Vino, că îți dă o litră de vin*“, dar spre nenorocul lui a fost că și acum a fost refuzat.

Multe sunt faptele lor, cari îi vădesc că departe sunt de a se numi pe dâșii pocăiți.

De mai multe ori învitasem pe Dl Iacobescu — cunoscut on. cetitori încă din anul trecut — de a se deplasa aici în parohia mea, nu spre a se certa cu dâșii, ci a le spune și a arăta celor rămași în sânul bisericii, și de a fi pre-

văzători față de cei ce le întind curse. Spre marea bucurie a tuturor, în seara de Sâmbăta Floriilor a venit, iar mâine zi în Dumineca Floriilor, atât înainte de masă între sfintele servicii divine, cât și după terminarea serviciilor, luând contact cu oamenii le vorbea, arătându-le rătăcirea sectară, precum și cele ce a văzut în timp de 5 ani la bapțiști. Vestea aceasta se lățise foarte repede, încât după masă în curtea școlii venise lume să-l audă, dându-i ascultarea cuvenită, plecând fiecare mulțumit sufletește. Bapțiștilor le lipsise curajul de a fi de față ci au plecat cu toții în altă comună, căci venise spre a-i delecta fanfara din Buchin.

Efectul a fost mare, căci la scurt timp mă trezesc într'o zi acostat pe stradă, de un bapțist, cu scopul de a-și vărsa necazul cel mare, ce-i rodea inima: că de ce a venit Iacobescu? etc. Discuția a fost cât se poate de liniștită, căci începuse creștinul a se potoli, văzându-mă pe mine că îmi păstram calmul. La întrebarea pusă de mine: de ce nu-l dați în judecată, dacă nu sunt adevărate cele scrise de Iacobescu? Imi răspunde: să-l judece Dumnezeu. Cu acestea firul discuției s'a încheiat, fiind de prisos a-l mai lungi.

Toate acestea le-am dat publicității, ca văzându-le faptele lor să ne strângem rândurile, clerici și mireni și cu toții împreună să formăm zid apărător în jurul bisericii, ca lupii răpitori să nu mai pătrundă în turma binecuvântată de Dumnezeu, păstrând cu sfințenie învățăturile sfintei noastre biserici.

Dela „Frăția Ortodoxă Română“

Cea dintâi ședință

a Consiliului eparhial al secției Caransebeș.

Vremurile noastre nu sunt cele mai rele. Or fi ele excepționale, dar tocmai de aceea în ele omul găsește momente și popasuri de surprinzătoare realități. Și de aceea mai ales ele nu sunt rele!

„Frăția Ortodoxă Română“, ivită la o răscruce de frământări, pare a se fi născut sub zodie norocoasă. Indosebi în eparhia noastră, s'a pornit sub auspicii promițătoare, și avem nădejdea, că ea va fi o adevărată lavină de revărsări binecuvântate.

Puterile ei zac în membrii săi, în conducerea ei capabilă și energică; dela puterea lor de însuflețire și dela exemplul lor de muncă depinde reușita ei definitivă.

Și, credința noastră e că — așa cum s'a înjghebat — conducerea este convinsă de aceste

adevăruri de bază și munca ei stăruitoare se depune binișor în serviciul imens al F. O. R.-ului.

Ședința de Marți a Consiliului eparhial al Forului — la care au participat pe lângă membrii din loc aproape toți membrii externi, inclusiv cenzorii — a fost cu drept cuvânt revelatoare. În sala de ședințe a Consiliului eparhial s'au văzut atunci ingineri, profesori, consilieri, învățători, contabili, etc. însuflețiți de gânduri și preocupări religioase. Nu știu de ce, dar o impresie deosebită încălzește sufletul și-l face să tresară când vezi *laicii* discutând lucruri privitoare la credință, biserică, suflet... când auzi o mână de oameni cumiți vorbind alte lucruri decât cele ce umplu programele noastre mârșave de toată ziua. Căci la urma-urmei decât pâinea, haina sau politica — mijlocul de acvireare ușoară a lor — nașterea, viața și moartea ne pasc mai adânc și trebuie ca mai adânc să ne și pasioneze!...

Ședința s'a deschis printr'o cuvântare a președintelui secției Dr. Cornel Corneanu. (Cuvântarea îndreptățită la aplauzele ce a secerat, se publică mai la vale.)

Nu s'a fost intrat încă în ordinea de zi și s'a propus, de către prezidiu trimiterea unei adrese omagiale P. S. Episcop diecezan, în care să se arate manifestația sentimentelor de alipire către ierarhul lor, a membrilor acestei asociații și dorirea dela Dumnezeu, ca Inaintestătătorul eparhiei, să se însănătoșeze grabnic și în depline puteri. S'a găsit apoi de cuviință a se elogia *Dr. Aurel Oprea*, ales censor, care la o vârstă destul de înaintată, găsește râvnă ca să răspundă invitației de a veni tocmai din Bocșa la Caransebeș.

Membrul Filaret Barbu din Logoj, printr'o scrisoare își justifică și scuză totodată absența dela ședință. Deasebnenea membrul Dr. Virgil Budințian, care fiind mult ocupat arată că nu ar putea activa după dorința sufletului său, abzice din consiliu. Se cooptează unanim Dl profesor de teologie *Isaia Suru*.

Luându-se în discuție problema înființării cercurilor protopopești, se hotărăște înființarea lor deocamdată în Caransabeș, Logoj și Mehadia respective Orșova. Cu prilejul înființării celor trei cercuri se hotărăște aranjarea unor ședințe fective, în cadru de program cu coruri și conferințe religioase.

Pentru fiecare din cele trei localități (Caransebeș, Logoj și Băile-Erculane) se desemnează câte un comitet aranjator de câte 3—4 respective 5 membrii.

Pentru ca •secția să poată activa în cadre normale și conform cu cerințele noastre locale

se designează o comisiune pentru elaborarea unui Regulament special de activitate.

Chestiunile forului fiind multiple și unele reclamând rezolvire grabnică, se hotărăște — pentru tranșarea chestiunilor acestora, în special administrative — convocarea membrilor din loc în ședințe periodice. Executarea hotărârilor se concretează comitetului de direcție, compus din următorii cinci membrii: Matei Armaș, Petru Fotoc, Pavel Jumanca, Aurel Moaca și Constantin Vladu. Deasemenea se institue o comisie compusă din profesorii: Matei Armaș, Nicolae Domășneanu și Isaia Suru pentru înjgheberea cercului tineretului academic.

S'a luat deasemenea plăcută cunoștință de activitatea neobosită a vicepreședintelui Romulus Boldea, care depune — în deosebi în Logoj — zel și stăruință pentru cauza nobilă a forului.

Dupăce aproape toți membrii și-au spus opiniile lor binevoitoare în problema organizării asociației în scop de a da muncă rodnică, președintele face un călduros apel la toate forțele vii și sănătoase ale tinerei noastre înjghebări ca să activeze cu stăruință; să dărime eventualele rezistențe, să apropie lumea de noi, să înscrie fiecarele din noi cât mai mulți membrii, ședința ia sfârșit după trei ore de desbateri.

De remarcat că ședința s'a încheiat cu cântarea tropariului „Bine ești cuvântat Christoase, Dumnezeu nostru!...”

Cuvântarea

cu care președintele F. O. R.-ului, dl Dr. Cornel Corneanu, a deschis prima ședință a Consiliului secției eparhiale Caransebeș.

Iubiți Frați în Domnul,

Cea mai sublimă epocă din viața mesianică a a Mântuitorului, — exteriorizarea cu adevărat a dumnezeirii sale — se sfârșește printr'o superbă și unică apotheoză: *Inălțarea sa la Ceriuri* de pe muntele Maslinilor din fața Betaniei.

Opera de mântuire a omenirii, începută de însuși Fiul lui Dumnezeu pe lemnul Crucii, urma să o desăvârșească Biserica, întemeiată de Christos pe temelia veșnică a iubirii noastre către Dumnezeu și către aproapele. Cum însă acest păstrător al comorilor cerești era numai un mic grăunte de muștar, semănat în țarina sufletului omenesc de pe acele vremuri de mare îndoială, și cum Iisus, semănătorul, îi preconizase c uriașă creștere și desvolare, El, Dumnezeu, părăsind pământul, poruncește ucenicilor propovăduitori ai evangheliei sale, să aștepte în Ierusalim „făgăduința Tatălui” (Luca 24 v. 49), *pogorârea Duhului sfânt*. Duhul sfânt va fi deacum mijlocitorul dintre Dumnezeu și cei cari se vor închina lui, Duhul sfânt va fi luminătorul, îndrumătorul și rege-

neratorul apostolilor și a urmașilor lor în difuzarea doctrinei celei sfinte a Bisericii lui Christos.

Deaceea în ziua Cincizecimii, apostoli, prea sfânta fecioară Maria maica Domnului, și cei cari îi ascultau se adunaseră, ca să întâmpine cu înfrigurarea revărsarea „Mângăitorului” (Ev. Ioan 14 v. 16). „Și s'a făcut fără de veste din cer sunet ca de suflare de vifor, ce vine repede, și a umplut toată casa unde ședeau. Și li-s'a arătat lor limbi împărțite ca de foc și a șezut pe fiecare din ei. Și s'au umplut toți cu Duhul sfânt și au început a grăi într'alte limbi precum le da lor Duhul a grăi. (Fapt. Ap. 2. v. 2—4). Iar Petru, iluminat, strigă mulțimei adunate: „Pocățiți-vă și să se boteze fiecare din voi în numele lui Iisus Christos spre iertarea păcatelor...” (Fapt. Ap. 2. v. 38) și mântuiți-vă de acest neam îndărătnic” (v. 40). Rezultatul: „Trei mii de suflete primind cu dragoste cuvintele lui, s'au botezat” (v. 41), constituind astfel ei cei dintâi piatra unghiulară a Bisericii celei vii.

Amintirea acestor *Rusalii* de acum 19 veacuri înflorează astăzi ființa noastră, a diriguitorilor „Frăției Ortodoxe Române”, când pornim pe drumul Damascului al eparhiei noastre, sunând trâmbița de argint a întoarcerii la Dumnezeu a tuturor celor ce vor mântuirea sufletelor lor și ca un miros de bunămireasmă duhovnicească cădelnițăm stihira: „Impărate ceresc mângăitorule, Dunul adevărului, care pretutindenea ești și toate le plinești, vistierul bunătăților și dătătorule de viață, vino și te sălășluiește întru noi și ne curățește pe noi de toată spurcăciunea și mântuește, Bunule, sufletele noastre”.

Iubiți frați în Domnul,

Ultimele cuvinte ale lui Iisus, rostite apostolilor înainte de înălțare, au fost: „Ci ve-ți lua putere venind Duhul sfânt peste voi și *ve-ți fi mie mărturie* în Ierusalim și în toată Iudeea și Samaria și până la marginea pământului”. (Fapt. Ap. 1. v. 8).

Acest testament mesianic a fost îndeplinit. Apostolii și urmașii lor legiuiri, preoții dar și poporul — *laos* — „cu cât le porunce cu atât mai mult vesteau” (Marcu 7 v. 36) evanghelia Mântuitorului la toate popoarele și mărturisiau fără teamă pe Domnul.

„Seminția aleasă, preoția împărătească” (1 Petru 2 v. 9) a fost deci dintru început secundată în îndeplinirea misiunii sale sfinte de laici. Acest sprijin, această contribuție permanentă a mirenilor în opera de mântuire a sufletului omenesc, biserica noastră a onorat-o cu atât de mult grăitorul și atrăgătorul nume de: *apostolat laic*.

În cursul veacurilor se topește în mucenicie, fie pe rugul de foc, fie pe cruce, pe spânzurătoare sau pe ghilotină, fie în întunerecul temnițelor sau în peștera fiarelor, alături de preotul său creștinul, „lăudător de Dumnezeu”.

Cuminecat *din același sfânt Poliv*, și preotul și creștinul dreptmăritor, ei nu șovăiesc să-și dea alături, în vremuri de urgie românească, tributul lor național și bisericesc.

Crucea, îndreptătoare spre biruință a împăratului Constantin asupra lui Maxențiu și în consecință a creștinismului asupra păgânismului în imperiul roman: Crucea credinței neclintite a voievozilor Ștefan cel mare, apărător de lege, și Mihai Viteazul, întregitor de neam; Crucea nădejdei în libertate națională a martirilor Horia, Cloșca și Crișan; Crucea izbăvirii noastre din robia milenară ce a mijit craiului munților Avram Iancu; Crucea despărțirii noastre ierarhice, realizate de providențialul

Andreiu Şaguna și bănațeanul Andreiu Moesony, Crucea desăvârșirii Unității noastre Naționale sub zilele de glorie ale regelui Ferdinand, a umbrit în robie și în scăpare, în umilire și în înălțare, în durere și în fericire, deopotrivă și pe preotul și pe mireanul bisericii noastre românești.

Accastă sfântă Cruce a înfrățirii în a fi mărturie lui Christos și „în a învăța toate neamurile“ (Matei 28 v. 19) să ne fie și nouă „ziua stâlpul de nou, iar noaptea stâlpul de foc“, (II Moisi 13 v. 21), care să ne lumineze, — cum a luminat odinioară israelitenilor, — calea spre dreapta și mântuitoarea noastră credință.

Pe Golgota, în batjocurile gloatei iudaice, escitate de mai marii preoților și de bătrânii poporului, și în neînchipuite chinuri trupești, Iisus se săvârșește. În acea clipă însă „iată că catapeteasma templului se sfâșie în două de sus până jos, și pământul se cutremură și pietrele se despică“ (Mat. 27 v. 51—52), iar poporul hulitor de Dumnezeu se risipește îngrozit. Dar deodată cu amurgul înserării se întinde... pacea. O pace prevestitoare de glorie, de biruință de... înviere... ce învalue dulce câteva ființe răzlețite, împetrite în durere, în umbra Crucii. Sunt Maria Magdalena, Ioan, Iosif din Arimatea, Nicodim... Ansablul conturat de această superbă cucerenie este tulburat de ivirea macabră a unei umbre, care își ațintește ochii injectați de spaimă spre Cruce și îngână abrupt: „Iată crucea cioplită pentru mine. Eu trebuia să fiu răstignit pe ea și nu Iisus, care a murit pentru mine“, — Era Varava, tâlharul, eliberat de jidovi în locul lui Iisus...

Da, fraților, Iisus a murit și pentru Varava. Și el moare de atunci în permanență din ființa noastră de câte ori ne abatem dela învățăturile sale mesianice, pironite cu prețul scump al sângelui său în Legea cea nouă a împărăției lui Dumnezeu.

Să stăvilăm deci cu orice sacrificiu această abatere, în momentul când ea ar încolți, conștient sau inconștient, fie în viața noastră, fie în cea a aproapelui nostru.

Să-l păstrăm deci pe Christos pururea între noi și să viețuim, să făptuim și să pilduim numai în spiritul evangheliei sale. Se lepădăm dela noi grija acestei lumi materializate și să barăm printr'un apostolat conștient, sistematizat și adăptat nevoilor vremii, calea pierzării sigure, pe care alergăm cu toții, — tineri și bătrâni, bărbați și femei —, fără să ne dăm seamă.

Conștiința religioasă-morală și națională a Neamului nostru, de acuma pururea întregit în hotarele sale etnice, ne strigă mereu:

Inapoi la Christos!

Această poruncă privește deopotrivă pe slujitorii Altarului cât și pe mireni, căci „prin credința noastră în Iisus Christos suntem cu toții fii ai lui Dumnezeu, cum una suntem întru Christos“ (Galateni 3 v. 26, 28). Îndeplinind-o, Mântuitorul ne fixează și dumnezeiasca sa răsplată: „Adevăr grăesc vouă, că voi cei cari m'ați urmat, întru a doua naștere, când Fiul Omului va ședea pe Tronul maririi sale, ve-ți ședea și voi pe 12 scaune judecând pe cele 12 seminții ale lui Israel; iar toți cari cu lăsat case sau frați, sau surori, sau tată sau mamă, sau muiere sau copii, sau holde, pentru numele meu, insultă va lua și viață veșnică va moșteni“. (Matei 19 v. 28, 29).

Să nu mai zăbovim deci, fraților, în întunericul de până acuma, căci „lumina cea adevărată iată ne luminează“ (Epist. I Ioan 8. v. 8) tuturor prin „Frăția Ortodoxă română“. Ea purcede dela Tatăl, e întărită de

Duhul sfânt și e direcționată de însuși Christos Mântuitorul, care ne spune blând și sincer: *Eu sunt calea, adevărul și viața*... (Ioan 11, v. 25) veniți... veniți după mine!

* * *

Fraților, Fapticul întemeietor și organizator al eparhiei noastre, martirizate prin atâtea lovituri ce i-au fost hărăzite de soarte, nemuritorul ierarh Ioan Popasu, deschizând la 20 Aprilie 1870 întâiul Sinod eparhial, se îndreaptă spre „Izvorul luminei celei adevărate și al înțelepciunii celei dumnezeiești“ cu rugăminte, ca „să verse lumina darurilor sale asupra minților noastre, ca să vedem cele drepte, cele mântuitoare și cele bune și ca lucrările acestui Sinod și ale tuturor Sinoadelor viitoare să se înceapă cu bine, să meargă înainte cu norocire și să se termine, aducând roduri îmbelșugate și ferbinte dorite spre mai mare laudă a lui Dumnezeu și spre înflorirea Bisericii și a Națiunii noastre“.

Să repetăm, după 63 ani, când noi lovituri se pregătesc a se da bisericii noastre eparhiale, această sfântă rugăciune, care să însoțească prima noastră brazdă ce o tragem azi în ogorul apostolatului laic.

Și să ne îndreptăm ochiul inimii noastre și către Arhiepiscopul suferind, rugând pe Tatăl nostru cel ceresc, ca să-l redeie sfintelor sale biserici în pace, întreg, cinstit, sănătos, întru zile îndelungate, drept îndreptând cuvântul adevărului, spre mărirea lui Dumnezeu, spre mântuirea noastră, a păstoriiților Săi, și pentru conservarea integrală a tradiției șaguniane în granițele istorice ale eparhiei noastre, reinviate la 1864 de sub stăpânirea „unei alte Mitropolii, care deși este de aceeași dogmă, dar e de alt neam“...

Prima ședință a Consiliului secției eparhiale a Caransebeșului este deschisă.

Ș T I R I

Monumentul M. S. Regelui Ferdinand I. în Banat. Monumentul M. S. Regelui Ferdinand I. din Băile-Erculane s'a desvelit, după programul stabilit, Vineri în 2 Iunie a. c. în prezența M. S. Regele Carol II.

Prea Sfinția Sa Episcopul nostru diecezan ne putând lua parte, la aceste festivități, a fost suplinit de P. S. Sa Dr. Grigorie Comșa episcopul Aradului însoțit fiind de consilierul eparhial Mihail Păcățean și diaconul Alexandru Bocșianu, iară din partea Consiliului nostru eparhial de consilierii eparhiali: Romul G. Ancușa, Aurel Moaca și Nicolae Cornean, secretarul eparhial Dimitrie Sgăvêrdia și diaconul Teodor Roșca.

Deia Băile-Erculane Maiestatea Sa Regele cu suita și delegații au plecat peste Almăj la Oravița-montană, unde s'au desvelit monumen-

tele M. S. Regelui Ferdinand I., Mihail Eminescu și Damaschin Bojinca, Sâmbătă în 3 Iunie a. c.

La ambele solemnități a pontificat P. S. Sa Episcopul Grigorie al Aradului.

Academiile teologice din Ardeal și Banat au trecut cu începere dela 1 Aprilie 1933 dela direcția cultelor a Ministerului Instrucțiunii, Cultelor și Artelor la direcția învățământului superior în ce privește administrarea, controlul și retribuția personalului didactic, administrativ și de serviciu.

Achitarea restanțelor de salarii și pensii. În legătură cu decretul care prevedea plata creanțelor din anul 1932 din fondul de 200 milioane lei, ministerul de finanțe a hotărât ca să fie achitate, cu precădere, restanțele de salarii și pensii din primul trimestru al anului 1932.

Un moț omoară pe un mare proprietar de păduri. Zilele acestea urma să se judece un proces, pornit încă de acum zece ani între moții câtorva sate din Ardeal contra unui mare bogătan Tischler Mor, proprietar a câteva zeci de mii de jugăre pădure din țara moșilor. Procesul urma să se judece la Curtea de Casație în București, dar nelînd instanța complectă, s'a pronunțat o nouă amânare. După pronunțarea acestei noi amânări, căpitanul invalid Emil Șiancu a tras cu un revolver asupra lui Tischler, răbindu-l grav. Victima internată la spital, a sucombat peste noapte, iar Șiancu a fost imediat arestat.

La încheierea foii am primit vestea tristă despre trecerea dintre noi la cele eterne a Consilierului eparhial, profesor în pensiuine *Iuliu Vuia*.

Dumnezeu să-l aibă cu dreptii săi!

Școala Normală de băieți din Caransebeș.

No. 707/1932-33.

Publicațiune de licitație.

Se aduce la cunoștință celor interesați că în ziua de **14 Iunie 1933, ora 11 a. m.** se va ține în cancelăria Școlii Normale de învățatori „Ioan Popasu” din Caransebeș, Str. C. D. Loga Nr. 12 licitație publică pentru procurarea lemnelor de foc de esență tare, calitatea întâia, în cantitate de aproximativ 260.000 kg.

Licitatiunea se va ține în conformitate cu art. 88-110 inclusiv din legea contabilității Publice, regulamentul O. C. L. și normele publicate în Monitorul Oficial Nr. 127 din 4 Iunie 1931.

Toate persoanele cari vor lua parte la licitație vor depune, pe lângă ofertă și garanția de 5 la sută din valoarea furniturii oferite, iar ofertele se vor face numai în conformitate cu caetele de sarcini, cari pot fi văzute în fiecare zi dela ora 8 până la 13, în localul de mai sus amintit.

Caransebeș, la 26 Mai 1933.

p. Președintele Comitetului,
Constantin Pepa

Secretarul Comitetului,
Gh. Neamțu

Proprietatea Consiliului eparhiei ort. rom. a Caransebeșului.

VILA DOBOȘAN

DIN BĂILE ERCULANE

Otel cu bun renume aproape de centru. — Apeduct, lumină electrică, serviciu prompt, prețuri moderate. Regiune romantică de o frumseță rară. — Vila stă oaspeților la dispoziție începând cu 1 Mai până la sfârșitul lui Octomvrie. — Informațiuni dă:

Administrația „Vilei Doboșan”
din Băile-Erculane.

Tipografia

și Librăria

Diecezană

Caransebeș

Este înzestrată și bineasortată cu tot felul de cărți românești literare și științifice, requizite școlare și de birou.

Execută tot soiul de lucrări tipografice în cel mai scurt timp pe lângă prețuri convenabile.

Legătorie proprie.

Obiecte bisericesti

dela cele mai renumite fabrici, se află de vânzare la Librăria Diecezană.

„CATIHETICA”

păr. profesor Dr. Petru Barbu costă
60 Lei + spesele de transport!

„MUNTEANA“ Cassă de păstrare societate pe acții în Cornereva.

Convocare.

Domnii acționari ai Cassei de păstrare societate pe acții „Munteana“ din Cornereva, sunt invitați a participa la a

XXVIII-a adunare generală ordinară,

care se va ține la 18 Iunie 1933 orele 2 p. m. în localul institutului, cu următoarea

ORDINE DE ZI:

1. Deschiderea adunării, numirea de către președinte a unui notar și 2 verificatori.
2. Raportul Consiliului de Administrație, prezentarea bilanțului, raportul Comitetului de Cenzori și darea absolutului.
3. Propuneri, intrate conform statutelor.

Consiliul de Administrație.

Pentru a putea exercita dreptul de votare, domnii acționari sunt rugați să-și depună acțiunile la institut până la 15 Iunie 1933, ora 10 a. m.

Activa			Contul Bilanț la 31 Decembrie 1932.		Pasiva	
Casa în numerar		23.789	Capital societar		300.000	
Cambii de bancă și ipotecare	3,005.977		Fond de rezervă	125.275		
Conturi curente acoperite	215.699	3,221.676	Fond de rez. pentru dubioase	83.115	208.390	
Efecte		50.000	Depuneri spre fructificare		1,823.636	
Bănci		8.240	Reescont	763.864		
Perderi		146.942	Credite de cont-curent	212.003	975.867	
			Diverse conturi creditoare		19.120	
			Impozite restante	60.783		
			Dobânzi la reescont și cont-curent restante	52.878		
			Salarii restante	9.973	123.634	
		3,450.647			3,450.647	

Debit			Contul și Perderi		Credit	
Interese de cont-curent	18.614		Interese de cambii		111.627	
Interese de reescont	46.267		Provizii		18.580	
Interese datorate fondului agric.	12.229		Perderi		146.942	
Interese după depuneri	5.870	82.980				
Spese de administrare	14.198					
Salarii	41.647					
Chirie	12.000	67.845				
Impozite		2.690				
Dobânzi și dări restante		123.634				
		277.149			277.149	

Ioan Grozăvescu m. p.
dir. executiv

Cornereva la 31 Decembrie 1932.

Gheorghe Belcota m. p.
contabil

Consiliul de Administrație:

Ioan Grozăvescu m. p. Gheorghe Belcota m. p. Ion Armaș m. p. Petru Fotoc m. p.
Dr. Liviu Grozăvescu m. p. Gheorghe Cristescu m. p. Petru Belcota m. p.

Subsemnatul Comitet de Cenzori, examinând conturile prezente, le-am aflat în ordine și consonanță cu registrele institutului.

Comitetul de Cenzori:

Isidor Tătariu m. p. Ion Duicu m. p. Carol Schwab m. p. Iosif Roiescu m. p. Ioan Brinzei m. p.